

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתמג

ערב ש"ק פ' ראה, מבה"ח אלול ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF

Yosef Yitzchok שיחי' Gertel

On the occasion of his bris, 11 Menachem-Av, 5770

AND IN HONOR OF HIS PARENTS

Mr. & Mrs. Avraham Chaim and Maggie Rachel שיחי' Gertel

DEDICATED BY HIS GRANDPARENTS

Mr. & Mrs. Yonah Hertzel and Shaindel Tzipora שיחי' Gertel

Mr. & Mrs. Mordechai and Chaya שיחי' Douek

IN HONOR OF

Dr. Dovid Eliyahu שיחי' Brown

On the occasion of his birthday, 29 Menachen-Av, 5770

May he go from strength to strength
in health, happiness, Torah and *mitzvot*.

DEDICATED BY HIS WIFE

Mrs. Sara Malka שיחי' Brown

and family שיחי'

IN LOVING MEMORY OF OUR DEAR BROTHER

R'foel Mordechai ben Reb Yitzchok ע"ה Plotkin

On the occasion of his 8th yahrtzeit, 1 Elul, 5770

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY

Mr. & Mrs. Avrohom Aharon and Shoshana Baila שיחי' Plotkin

Mr. & Mrs. Michael Yosef (Michael)

and Rodah Chayah (Karen) שיחי' Block

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל חוב' פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר חוב' סרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

3 דבר מלכות

אצל "משכיל" ההכרזה "משיח נאו" היא לא 'באופן המתקבל'... / משיח שיפראה התשמי"ב

6 זמן הגאולה

סדר חדש בעבודה / פרשת השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

להכריז ולפרסם בכל מקום / הוראות למעשה בפועל

12 ניצוצות של משיח

גודל השמחה שתהי' בעת קיבוץ הגלויות / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

14 כתב יד קודש

הקשר דפ' ראה וד"ה אני לדודי שבלקו"ת / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים

ליכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחי שגלוב

בס"ד.

במאמר ר"ח אני לדודי המצוי"כ יש כמה ענינים נלעיים (שאננם ברורים אלנו):

א) האם הקשר ד"ה אני לדודי לך לב בלקו"ת הוא משום שענין השדה (מלך בשדה) מדגיש האחדות לשרא"ל, היינו (שלימות) פצח אהב"י (כמעט"ת בארזכה בחשיחות). ע"ד

מדק לב שבתנאי. כמי הנרשם ברשימה המצוי"כ

ב) האם הקשר דפ' שולמים לדי"ה הוא משום שבמקרה ר'שדה' (מלך בשדה) מודגש ענין ה'ליכות' מתוך דעה. היינו. לא ע"ד מדבר שבד"ר/בסל. אלא ע"ד שדה שצ"ד

המצוי"כ

ג) האם האחדות בתביאור הקשר ד"ה אני לדודי דפ' שולמים היא גם כבאר זה שכ"ץ

אדמו"ר הצ"צ מצ"ן בכ"מ (אור"ח שו"ע ע' תקנו. הורים נד"ר ע' כ'שמש. ועוד) ל"ה אני לדודי 'בלקו"ת' ש' שולמים".

17

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including the name "אליהו" and various scribbles.

הקשר דפ' ראה וד"ה אני לדודי שבלקו"ת

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים במאמר ד"ה אני לדודי, אדר"ח אלול ה'תשמ"ו (המאמר נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תסז ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בתחילת הדף הקיף כ"ק אד"ש מה"מ התיבות "שאינם ברורים" וסימן: !?

על שאלה א' ענה כ"ק אד"ש מה"מ בצד שמאל של הדף: **אני לדודי נקראו לב ביחס זל"ז ותלוי באחדות דאני (אגה"ק סל"א).**

על שאלה ב' ענה כ"ק אד"ש מה"מ על ידי תיקון השאלה והוספות על זה כדלקמן:

(ב האם הקשר דפ' ראה לד"ה זה הוא משום ד"שדה" (מלך בשדה) **משונה כל הנמצאים בה אפילו להמלך**, וענין זה הוא ענין לפ' **שופטים היפך ההשתוות להבדיל בין זל"ז רק כש"ירחיב ה' את גבולך" סיום** העילוי דלע"ל, עתידה ירושלים שתתפשט **ביטול המחיצה וההבדל דע"ע וכו'.**

בשאלה ג' תיקן כ"ק אד"ש מה"מ: **האם הפונה בהביאור הוא דקשר ד"ה אני לדודי לפ' ראה... והעביר קו מחיקה על 2 השורות האחרונות בשאלה.**

אצל "משכיל" ההכרזה "משיח נאו" היא לא 'באופן המתקבל'...

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו ● הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו - רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח - שלום עליכם!... הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח - ואיך אפשר לומר "משיח נאו"? ● משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו - הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו", משיח 'על השולחן!' - שמשיח בתור בשר ודם יבוא כפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מכה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

יגלה את בחי' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה?² ויודע

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו - מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא

(1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'רעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרח"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.

(2) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו. וראה ע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בהווא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתנייג בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נאוו" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשיח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאוו"!!!

הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!!!

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאוו"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתוועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאפ – יע יע")... אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמשוח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאוו"!

כבר מספיקה הגלות, "דאלאי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש ע' 69. סה"ש ה"ש"ת ע' 105. ועוד.

ובפשטות – תיכף ומיד ממש, "בעצם היום הזה" – "בני ישראל יוצאים (מהגלות) ביד רמה", ובפרט כאשר צועקים "עד מתי!" – גם בשבת, כפי שאומרים בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון", "ותחזינה עינינו דייקא – עיני בשר, שבהם רואים את כל המשתתפים בהתוועדות..."

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

לא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר

[. .] ובשנה זו עצמה – עומדים כבר בר"ח אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, הסך-הכל דהחשבון הוא: "עד מתי"!!!

היתכן שבסיומם של י"א חדשים דשנת "נפלאות אראנו", משיח צדקנו עדיין לא בא?!... ובסגנון דפרשת השבוע – "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל ראש הברכה העיקרית דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "דאה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תנשא"א - מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כתי"ה הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוזת נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחי

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחי

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי', מיכאל נחמיה' בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחי

ולזכות שושנה חסיה' בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחי

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי'

ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

(3) ח"ג ע, ב.

(4) ע' 4 ואילך.

גודל השמחה שתהי' בעת קיבוץ הגלויות

מכיון שכל בני ישראל יתקבצו מכל הגלויות אשר בכל ארבע כנפות הארץ – קיבוץ גלויות – אזי יפגש כאו"א עם כל קרוביו שהיו מפוזרים בכל קצוי תבל, ויתירה מזו: כאו"א ימצא קרובים נוספים שעד עתה לא ידע אודותם, ויגלה להפתעתו שיש לו משפחה עניפה ומסועפת,

ונקל לתאר את גודל השמחה שתהי' אז – כפי שרואים במוחש את גודל השמחה בעת פגישת קרובים שלא ראו זה את זה משך זמן רב, ועאכו"כ – כאשר הקב"ה יגאל את כל בני"י ויביאם לארצנו הקדושה, שאז תהי' שמחה גדולה ביותר, הן על הגאולה מהגלות, והן על קיבוץ גלויות, **שכל בני"י** נפגשו יחדיו, בריאים ושלימים, ומתוך שמחה וטוב לבב. (משיחת יוס"ג פ' ראה, כ"ג מנחם-אב ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

הסוסים חושבים על התבן...

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שעי' עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עסוקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

[. .] ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידיעתו עי' הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים" [. .] הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה והרגשה.

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

באותם עינים שבהם רואים את המשתתפים בהתוועדות...

[. .] עד לברכה העיקרית והכללית – שזהו רצון הרצונות, "רעוא דרעוין", דכאו"א מישראל, ויתירה מזו: רצונו של הקב"ה – גאולה האמיתית והשלימה עי' משיח צדקנו.

ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאו"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והמשיך]: – שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – בינה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשתי' וטהרת המשפחה,

ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

שבענין האותיות שבתורה מדובר גם במאמר ד"ה אני לדודי שבלקו"ת⁶ (הקשור לשבת זו), וכמדובר קודם (בהמאמר⁷) בביאור הכתוב⁸ "אחזתיו ולא ארפנו גו"⁹, ש"אחזתיו ולא ארפנו וגו'" – תושב"כ ותושבע"פ⁹, נפעל עי' **אותיות התורה**, שהם הכלים לאור ה' כדי

6 פרשתנו לב, ד.

7 נדפס גם ב'התוועדות' תשמ"ב ח"ד ע' 2050 ואילך.

8 שה"ש ג, ד.

9 לקו"ת שם.

שלא יהי' הסתלקות האור וכו'. ואותיות התורה קשורים למבואר ש"ישראל" הוא ראשי-תיבות יש ששים ריבוא אותיות לתורה, כיון שכל יהודי (מהששים ריבוא מישראל) יש לו אות בתורה¹⁰, כמבואר גם במאמר של הצ"צ עה"פ¹¹ קול ה' על המים, שמאמר זה כבר ישנו כעת בדפוס¹² ומסתמא למדו אותו ועוד ילמדו.

ה. והעיקר הוא כנ"ל – הפועל ממש: שמשיח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממהרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

שמשיח צדקנו יבוא בפשטות "נאו", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא **בפשטות**,

ויוליכנו **בפשטות** לארץ הקודש, ולירושלים **בפשטות**, ולבית המקדש **בפשטות**, ושיהי' "משה ואהרן עמהם"¹³ **בפשטות**,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן בקבוק יי"ש להר' מ. מ. שיחי' לחלק להמסובים שיחי'.]

10 ראה זהר חדש עה"פ וזאת לפנים בישראל (פח), ד. מגלה עמוקות אופן קפו.

11 תהלים כט, ג.

12 בהוספה ללקוט שיצא-לאור לשבת זו (דשנת תשמ"ב).

13 תוד"ה אחד זכר – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

המדור הבא "זמן הגאולה" מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחי וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחי גינזבורג ולזכות וקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ויכף ומיד ממש

סדר חדש בעבודה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי עה"פ בתהילים² [שאמרו היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה היא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו" [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"היא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה "כאילו בעל השמועה עומד לנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הצירוף, וא"כ ביכלתו לנצל כדי לצייר את הצירוף של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות ("ראה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

היות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"4, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "ראה" כש"החושך יכסה ארץ"5; הוא רוצה אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"6, אשר תפקידם הוא "להאיר על הארץ"7 כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"8 – מכך זה נשתלשל במציאות

(1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.

(2) לט, ז.

(3) יהל אור – ע' קמח ואילך.

(4) תהלים עד, ט.

(5) ישע"י ס, ב.

(6) בראשית א, טז.

(7) שם, טו, יז.

(8) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב.

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל . .), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחודרים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני גאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות: להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאז"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[יש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל², ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

(משיחת ש"פ ראה, א' דר"ח אלול, ה'תשנ"א – מוגה)

(1) ס"ה בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 771). מלבדו עוד רבים מבנ"י, ובפרט בנוגע להגאולה האמיתית והשלימה, שאפילו יהודי אחד לא יסאר בגלות ח"ו, כי אם, "כל יושבי עלי".

(2) שכאז"א מישראל הוא מציאות חשובה (ובודאי שאינה בטילה, ח"ו, "קבוע לא בטל") גם כשישנם

לראות בכל פעולה את התכלית ולהוסיף במיוחד בצדקה

כיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמאמינים, מחכים ומצפים לביאת המשיח ובנין ביהמ"ק תיכף ומיד ממש, אזי משתתפים בהקרבת התמיד בבוקר – כשמשיח צדקנו יבוא בבוקר; וגם עכשיו כשנמצאים כבר בין הערביים, זמן תפלת מנחה (שהתפללנו זה-עתה) – לא ממתנינים לזמן תפלת ערבית, אלא תיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, יחד עם ביהמ"ק, ומספיקים ("מ'כאפט אריין") להקריב התמיד של בין הערביים (שזמנו עד שקיעת החמה).

ובהתאם לכך צריכה להיות ההנהגה בפועל – לראות ("ראה") בכל פעולה ופעולה את התכלית והמכוון דהכנה לביאת משיח צדקנו והקרבת הקרבנות בביהמ"ק.

ובהדגשה יתירה בנוגע למצות הצדקה – שזמנה כל היום כולו (דלא כתפלות היום, שכל תפלה שייכת לזמן מסויים במשך היום) – שהיא בדוגמת הקרבת קרבן בביהמ"ק, כי ענינו של קרבן הוא שיהודי לוקח מצאנו ומביא לביהמ"ק בתור קרבן לה', וכמו כן כשיהודי מפריש מממונו לעניני קדושה [. . .], ה"ז בדוגמת קרבן לה'.

(משיחת כ"ב מנחם-אב, למחנות-קיץ-יומיים ה'תש"נ – בלתי מוגה)

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי קיבוץ גלויות, ואזי תהי הגאולה.
 כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה יהיו
 למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי למטה מעשרה טפחים.

מי נותן למשיח את הכח לנצח במלחמות ה'?

1. אך התחלת כל הסימנים הוא – "הוגה בתורה . . כדוד אביו":

משיח יהי בשר ודם, "מבית דוד", אשר יהי תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא
 ילמד תורה כמו "בטלנישער איד", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי –
 שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד יהי מלך, אם כן יהי עליו לשבת ב"מפקדה הראשית"
 ("העד-קווארטער'ס" כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר
 יואב יצא למלחמה ה' דוד עסוק בלימוד התורה, "לטהר אשה לבעלה"²², שכאשר הגיעה
 יהודי עני' לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו', כדי
 לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב"ה –
 בכל זאת ישנו גם הפירוש כפשוטו: שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק בזה
 בעצמו, למרות שהי יכול לשלחה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ עסק
 בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו
 – "לטהר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונזרעה זרע"²³, ודוקא עי"ז מגיעים גם לפירוש
 הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש
 חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליואב לנצח במלחמות!

ועל-דרך-זה – כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד
 שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!!

2. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה . . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה",
 ואחר כך "ילחם מלחמות ה'" וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית
 המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים,
 רחמנא ליצלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – "הרי זה משיח בודאי!"

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁴, "והיתה לה'
 המלוכה"²⁵, "ודבר אלוקינו יקום לעולם".

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה - בלתי מוגה)

24 צפני"ג, ט.

25 עובדי' בסופו.

22 ברכות ד, א.

23 נשא ה, כח.

העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי
 "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת
 הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו
 הכח ל"ראה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי
 כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות
 הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על
 הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"ראה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(9 בראשית שם, טו.)

סדר התגלותו של מלך המשיח ע"פ הרמב"ם

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים
 [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדיקה" –
 משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי, אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד
 להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי"² זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר
 אלוקינו יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף
 כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "וילחם מלחמות ה'":

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם
 למלחמה זו "מלחמות ה'" – וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט
 שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מוגו מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר,
 אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך

(4) ישעי' מ, ח.

(5) פי"ב ה"ב.

(6) לך לך טו, יט.

(1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד.

(2) עמוס ח, יב.

(3) שבת קלח, ב.

נתתי את הארץ הזאת, ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולותיה מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר בידי ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם!"

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבר'י, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי!

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"זרזרון" זה מכונה "הייבן א האנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"¹³)! – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתור יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים¹⁴! ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!]!

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵!

(סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי' זו הלכה".

14) ראה שיחת ש"פ בא התשל"ו ("יחי המלך" שמו ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (פעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!"

15) ולהעיר מהשקט"ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

(7) שם ז, ח.

(8) וראה בראשית א, א בפרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא . . ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז, כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"י ה"ג-ד. טושו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

(10) ראה פסחים ק"ג, א.

(11) כתובות ק"א, א.

(12) = הרמת יד.

(13) וראה שיחת אחש"פ התשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע"

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא "לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם – וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם הי' "ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

– וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא הי' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוגז'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבות לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יחי' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

16) בשלח טו, טז.

17) תהלים כ, ח.

18) שם, י.

19) סהמ"צ מ"ע קנג.

20) צפע"ל הוריות ו, ב.

21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "זאולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשיענו כאן

שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, 'ובנה מקדש בירושלים' – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמחן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים . . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני") לירושלים". וראה שם בהע' 38.